

Templul lui Dumnezeu

2 noiembrie 2005

Donald K. Short

Hristos a fost permanent confruntat cu situația în care trebuia să vorbească unor oameni care aveau urechi, dar nu auzeau. Chiar și ucenicii Săi, ca și cărturarii și fariseii, nu reușeau să înțeleagă adevărurile noi care le erau prezentate. Era, după cum spunea El, ca și când ai pune "un petec nou la o haină veche," sau "vin nou în burdufuri vechi" (Matei 9,16.17).

Noi putem înțelege acest subiect dacă suntem atenți la afirmația lui Isus: "Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2, 19). Iudeii nu mai auziseră până acum o lăudăroșenie așa stridentă - o clădire care fusese ridicată în 46 de ani, să fie zidită de acest tâmplar în trei zile; "dar El le vorbea despre templul trupului Său" (versetul 11). Ucenicii au înțeles acest lucru abia după înviere. Ce înseamnă el pentru rămășiță, rămâne încă să fie descoperit.

Scrierile lui Pavel ne spun că Isus știa despre ce vorbește. Când a spus "templu," nu se referea la clădirea din piatră de la Ierusalim. Scriptura afirmă clar:

"Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt... Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar templul sunteți voi (engl.)... Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului cel viu, cum a zis Dumnezeu: "Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu" (1 Corinteni 6,19; 3,16; 2 Corinteni 6,16).

Trebuie să înțelegem că acest "templu al lui Dumnezeu" este legat vital de noul legământ. Aluzia că Dumnezeu va "locui" și va "umbla" cu poporul Său, aduce imediat Epistola către Evrei în prim plan: "Iată legământul pe care îl voi face cu ei după acele zile... voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor" (Evrei 10,16).

Astăzi putem vedea clar din istoria sacră că preoția levitică și ceremoniile sistemului ei nu desăvârșeau poporul. Ritualurile zilnice și anuale repetate mereu nu au rămas decât un tip. Ele nu reprezentau decât un capitol în procedura lui Dumnezeu cu poporul Său. Ele trebuiau să-i pregătească pentru adevărul pe care și îngerii îl găseau prea greu de crezut, că "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu" spre a realiza o

schimbare în inimile omenești. Lucrarea care trebuia făcută era de a "curăți" conștiința și de a pregăti un popor "desăvârșit pentru vecie," fără "vină" în fața tronului lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este clar că, în final, ființele omenești trebuie să devină locuința Duhului Sfânt. Acest lucru dă viață adevărului despre sanctuarul ceresc. "Calea Ta, O, Dumnezeule, este în sanctuar" (Psalmi 77,13 engl.). Locuința lui Dumnezeu nu este un loc izolat, departe în univers.

Interesul Său pentru omenire a făcut ca Fiul Său să devină pentru veșnicie un membru al familiei umane, ca să știm că El are un interes suprem față de "templul lui Dumnezeu... și acesta sunteți voi."